Dyrebeskyttelsen

Garasjeporten til miljøstasjonen gikk opp med et smell. Wanda, den vesle avfallsbilen, stormet inn mens snøkoven sto rundt henne.

- La meg komme meg inn i varmen så raskt som mulig, ba hun med skjelvende stemme. De andre flyttet seg nærmere hverandre, og like etterpå hadde isen på karosseriet hennes tint og laget en diger vanndam på gulvet.

- Ikke engang hundene får være ute i en kulde som dette. Jeg så Vimse, han satt i vinduskarmen og kikket ut på gata fra det varme rommet sitt, sa Wanda.

- Jeg synes så synd på de stakkars dyrene! Wilma, den vesle gatefeieren, tok ordet.

- Det er mer synd på oss! Vi er de eneste som fremdeles må være ute og jobbe, gryntet Wanda. - Selvfølgelig er det ingen som tenker på avfallsbilene.

- Hold opp med å klage så mye! Walter, resirkuleringsbilen, så irettesettende på henne. - Dette er jobben vår, selvfølgelig skal vi gjøre den uansett om det er dårlig vær.

- Jeg kjørte forbi dyrehagen i dag. Goliat, den hengslete kranbilen tok over. - Fordi jeg måtte dra løs en bil som satt fast i snøen. Ved inngangen møtte jeg Zebulon, som fortalte meg at dyrene i dyrehagen heller ikke har det bra når de er sperret inne. Isbjørnen, pingvinene og snøleoparden elsker slikt vær, men ikke de andre. Det er ikke bra at de er låst inne og ikke kan gå ut i innhegningen.

- Jeg har en følelse av at elefantene og strutsene har det bedre slik, fniste Wilma. - Jeg tror ikke de har lyst til å bli is-skulpturer. De er ikke vant til slikt vær, og de hadde blitt skikkelig forkjølet hvis de måtte være ute nå.

Akkurat da gikk garasjeporten opp igjen, og et nytt kaldgufs kom inn sammen med Malvina og Klara.

- Spaken min frøs nesten av! Malvina stønnet da hun hadde blitt varm nok til å klare å snakke. - Og i morgen har jeg sikkert skikkelig gangsperr også!

- Har avfallsdunkene frosset fast i bakken igjen? Waldemar, den store gatefeieren så på henne.

- Ja! Malvina sukket tungt. - Og ikke på hvilken som helst måte! Tre avfallsdunker lå på siden i Epleblomstgata, og de var frosset fast i bakken. Det lå massevis av avfall rundt dem. Det var kjempevanskelig å rydde det opp, fordi alt var frosset fast!

- Du har ikke fortalt meg om dette, sa Klara, og snudde seg mot Malvina. - Det er interessant, fordi det også lå ganske mange avfallsdunker på siden i Løvgata, der jeg var. Jeg strevde også med å få ryddet der.

- Jeg lurer på hva som har hendt. Jeg er sikker på at synderen ikke var en hund denne gangen, fordi vi snakket jo akkurat om at ingen kjæledyr får være ute i dette været. Kanskje det var vinden? tenkte Waldemar høyt.

- Vel, jeg er ikke så sikker, sa Malvina nølende. - Jeg syntes jeg så poteavtrykk rundt avfallsdunkene. Men kanskje jeg tar feil. Jeg var så opptatt med å plukke opp avfallet at jeg så ikke så veldig nøye etter.

- Jeg er nesten sikker på at det var en løshund, sa Wilma. - Kanskje stakkaren var veldig sulten og lette etter mat. Vi må finne ham og hjelpe ham!

- Ok, da har vi allerede to viktige oppgaver i morgen, smilte Waldemar.

Neste morgen våknet alle på miljøstasjonen uthvilte og i godt humør, spente på å finne ut hvilke oppgaver den store gatefeieren hadde på lager til dem.

- Første oppgave, begynte Waldemar, da alle bilene hadde samlet seg i garasjen, - Goliat fortalte oss at dyrene i dyrehagen ikke har det bra når de er innelåst. Jeg tenkte vi kunne hjelpe dem. Vi kan lage noen leker til dem som de kan underholde seg med. Alle materialene vi trenger finner vi her på miljøstasjonen.

- Wow, det er en kjempegod ide, ropte alle avfallsbilene i kor, og fantasien begynte å løpe løpsk hos alle sammen.

- Walter, du har ikke tilfeldigvis noen bildekk i en av kontainerne dine? spurte Willy.

- Selvfølgelig, svarte resirkuleringsbilen. - Jeg har faktisk flere forskjellige størrelser til og med!

- Jeg tenkte vi kunne lage husker av dem, til apehuset, forklarte den lille traktoren. - Vi trenger bare litt tau, så kan vi henge dem i taket. De små apekattene elsker å henge, huske, hoppe og strekke seg.

- Glimrende ide! Kom, så viser jeg deg hvor de ligger. Og med det rullet begge to ut av garasjen.

- Vi kan også lage en huske til det tropiske fuglehuset! Wilma syntes også ideen var god. - Bare ikke med bildekk, men med trebiter og tynne stenger som kan bli husker til papegøyene.

- Og hvis vi går nøye gjennom Walters kontainer og har flaks, kan vi til og med henge opp speil i burene deres, sa Wanda, og tok ideen enda lengre. - En gang så jeg en film om en morsom papegøye som hele tiden så på seg selv i speilet og sa: «Fiiine Georrrrrg». Jeg er sikker på at vi finner noen ødelagte speilbiter som noen har kastet i kontaineren hans.

- Vi har dessverre andre ting å gjøre i dag, så vi kan ikke hjelpe dere. Goliat og Samson så på hverandre. - Ordføreren ringte og ba oss starte forbrenningsovnen og fjernvarmeanlegget. Det er svært kaldt ute, og de trenger litt hjelp. Vi komme til å frakte avfall til forbrenningsovnen hele dagen, så

den kan produsere nok varme til byen. Ingen av husene klarer seg uten oppvarming.

- Da er det bare oss to igjen, sa Waldemar og så på Vera, den gamle tankbilen. - Vi kan også lage noen leker av gjenbruksmateriell som vi finner på miljøstasjonen. Vi kan ta dem med til lille Vimse og eieren hans.

- Men vi er jo også her, sa Klara og Malvina, og så forbauset på hverandre. - Du har glemt oss, Waldemar!

- Selvfølgelig har jeg ikke glemt dere, smilte den store gatefeieren hemmelighetsfullt. - Dere har visst glemt at vi snakket om to forskjellige oppgaver som måtte gjøres? Den første har vi delt ut, men ikke den andre. Hva om dere meldte dere til å være detektiver og prøvde å finne ut hva som har skjedd med avfallsdunkene i forstedene? Det hadde vært fint å finne ut hvorfor de har veltet.

- Ja, det er en kjempegod ide! De to avfallsbilene så på hverandre. - Selvfølgelig skal vi gjøre det! Hvis det virkelig var en løshund, er det best om vi finner ham og hjelper ham, svarte Klara.

- Og det beste er jo om vi slipper å streve mer med avfallsdunker som er frosset fast i veien, la Malvina til.

- Det ser ut som om alle vet hva de skal gjøre, så la oss sette i gang! foreslo Waldemar.

Klara og Malvina rullet nedover gatene i Blåsterby, og selv om det var kaldt, nøt de utsikten. Snøen glitret på veien, takene på husene var dekt av tykke snøhatter og hele byen så ut som om den var dyppet i melisglasur. Ikke lenge etter kom de til forstedene, hvor det sto hus pent på rad og rekke. Denne gangen dro de ikke hver for seg, men tok turen sammen langs de velkjente gatene. Epleblomstgata var stille og fredelig, alle avfallsdunkene sto ryddig og ordentlig utenfor husene. Det var ikke en eneste av dem som hadde veltet.

- Hvordan skal vi begynne etterforskningen? Jeg foreslår at vi ringer på dørene og spør de som bor her om de har sett noe uvanlig i nabolaget. Klara snudde seg mot Malvina. Men akkurat da hun hadde sagt det, rygget hun forskrekket bakover. Plutselig kom det en diger snøball flygende mot henne og smalt rett inn i frontruten hennes. Den første snøballen ble fulgt av flere dusin andre, og de to avfallsbilene befant seg midt i en real snøballkrig.

- Du er ferdig! En truende stemme hørtes fra bak et av gjerdene.

- Vi skal forsvare borgen mot onde inntrengere! En tynn, liten stemme kom fra et annet sted.

- Ikke prøv å kom nærmere, ellers vil dere angre! De hørte en tredje stemme rope trusler, og rett etterpå suste enda flere snøballer gjennom luften.

Malvina skjønte med en gang hvem de mystiske angriperne var, og blinket et signal til Klara med

frontlyktene slik at partneren skulle forstå at det ikke var farlig. Hun rullet nærmere mot gjerdet.

- Skal vi se, hvem er de heroiske forsvarere av borgen? Hvem er det som våger å kalle oss inntrengere og angripe oss? spurte hun høyt, måkte opp en diger haug med snø og dumpet den bak gjerdet. Et høyt hvin fortalte henne at pakken ble levert. Klara ble med, og slapp også en kald overraskelse ned på andre siden av gjerdet.

- Jeg synes det der hvinet hørtes kjent ut!

- Jeg også, det er akkurat som om jeg har hørt det før! De to avfallsbilene så på hverandre.

Ikke lenge etter rullet tre små, snufsende og klagende barn frem fra bak gjerdet. De ristet snøen ut av jakkene mens de protesterte høylydt.

- Det er urettferdig, dere kan måke opp mye mer snø med spakene enn vi! Et av de rødnesede barna snudde seg mot avfallsbilene.

- Dere er mye større enn oss! En liten gutt med roser i kinnene så furtent på dem.

- I sport sier man at vi ikke er i samme vektklasse, sa Klara, og smilte til barna. - Men hvis jeg ikke husker feil, var det dere som startet det hele. Dere angrep oss, vi bare gjengjeldte den varme velkomsten!

- Ok, du har rett, vi fortjente det, sa den tredje lille gutten, og kom bort til de andre. - Det var et angrep uten en krigserklæring. Neste gang sender vi en krigserklæring til miljøstasjonen.

- Vi skal være på utkikk etter den, svarte avfallsbilene smilende. - Men hva sier dere til at vi hjelper dere med å bygge en snømann og stiller dere noen spørsmål samtidig? Vi er faktisk midt i en viktig etterforskning.

Barnas ansikter lyste opp da de hørte den spennende nyheten, og var ivrige etter å sette i gang. Den ene enorme snøballen fulgte den andre, og de tre snømennene ble raskt ferdige. De fikk til og med noen gamle bøtter og gulrotneser på hodene sine.

I mellomtiden fikk avfallsbilene anledning til å stille guttene noen spørsmål.

- Jeg er sikker på at det ikke var en hund som veltet avfallsdunkene, sa Sam, den ene av guttene, viktig. - Jeg har også sett fotavtrykkene i snøen, men jeg tror ikke det er en hund som har laget dem.

- Hvis du sier at det er elefant - avtrykk, så ler jeg av deg, ertet den mellomste gutten.

- Veldig morsomt! Sam ristet på hodet. - Har du tenkt på at det kan ha vært et villdyr? Fotavtrykket til en rev ser ut som det til en hund, bare litt smalere.

- Hvorfor har vi ikke tenkt på det før? Klara himlet med frontlyktene. - Alt er jo dekt av snø, og de ville dyrene klarer ikke å finne nok mat.

- Så de kommer nærmere byen, fortsatte Malvina. - Forstedene ligger rett ved skogen. De leter etter mat i de avfallsdunkene som står ute.

- Har dere lyst til å hjelpe oss? Hun snudde seg plutselig mot de tre guttene. - Dere kan bli med oss til miljøstasjonen, så kan vi lage noen dyrematere til dyrene i skogen.

- Så klart vi vil! Hurra! ropte barna entusiastisk.

- Vi har tenkt på alle, kjæledyrene, dyrene i barnehagen, men vi har helt glemt de ville dyrene, sa Waldemar skamfullt da den vesle gjengen snakket i munnen på hverandre for å fortelle hva de hadde funnet ut. Rett etterpå brøt febrilsk arbeid igjen stillheten i garasjen. Hamring, boring, utskjæring og pussing kunne høres overalt. Denne gangen lagde de ikke leker, men dyrematere i alle størrelser til de ville dyrene.

De lagde frøholdere til de sultne skogsfuglene av brusbokser og kartonger som de fant i resirkuleringsdunkene. Disse kunne lett henges på greiner i trærne. Så spikket de trau til de største dyrene, og lagde drikkekar av plastflasker og kopper. Barna hjalp til med alt, de samlet til og med inn all slags frø, brødbiter og grønnsaker slik at dyrematerne kunne fylles til randen.

Selv om alle var slitne etter alt arbeidet, var det ingen som ville hvile. De ville se resultatet av arbeidet. De var spente på hvordan dyrene ville ta imot overraskelsen deres.

- La oss ikke vente til i morgen, la oss gi dem det i dag! Sam sa det alle tenkte, men ikke turte å si. Avfallsbilene blinket med frontlyktene for å vise at de var enige.

- Da deler vi oss inn i tre grupper, sa Vera, den kloke, gamle tankbilen. - De som har jobbet med å lage leker til dyrene i dyrehagen, kan ta sine overraskelser med dit. Waldemar og jeg drar og besøker Vimse og de andre kjæledyrene som sitter hjemme og kjeder seg.

- Og vi kan dra til skogen, avbrøt Sam. - Jeg har så lyst til å endelig få se en ekte rev!

- Og jeg har lyst til å se et reinsdyr med stort gevir! Kanskje vi til og med får se en av julenissens reinsdyr, de som trekker sleden! la Felix, den minste gutten, drømmende til.

- Det er bare dumt, avbrøt Danny, den mellomste gutten. - De reinsdyrene som trekker sleden til julenissen bor ikke i skogen her hos oss. Du kommer ikke til å se noen av dem her, det er i hvert fall sikkert!

- Samson og jeg blir gjerne med dere! Goliat, den hengslete kranbilen, avbrøt dem da han så at Felix holdt på å begynne å gråte. - Jeg kan hjelpe dere med å feste dyrematerne til greinene i de høyeste trærne, og Samson kan frakte alt til skogen i kontaineren sin!

Det var akkurat det de gjorde, og alt kom på plass. Dyrene i dyrehagen begynte å bruke huskene,

klatrestativene og speilene med en gang, og til alles store glede og lettelse begynte de å spille på de fantastiske instrumentene med høylydt kvitring, knurring og maling. Det var ingen tegn til at noen kjedet seg noen steder.

Vimse og de andre kjæledyrene satt ikke lenger og ulte av kjedsomhet i vinduskarmen, fordi de hadde fått noe å kvesse klørne på, jage etter og leke med, og de brydde seg ikke så mye om at de ikke kunne gå ut på grunn av kulden.

Den vesle gjengen som dro til skogen var også heldige. Goliat løftet entusiastisk alle barna høyt opp i kurven sin, slik at de enkelt kunne feste dyrematerne på greinene. Samson hadde ingen problemer med å komme seg bortover de humpete skogsveiene, så til og med det aller tyngste trauet kom på plass. Etter at de var ferdige med jobben, dro de alle dypere inn i skogen. Avfallsbilene slo av frontlyktene sine, og barna krøp sammen i Klaras varme førerhus. De ventet helt stille på at de sultne middagsgjestene skulle dukke opp.

De måtte ikke vente lenge. Snart begynte de sjenerte dyrene forsiktig å komme nærmere, og begynte å knaske på godsakene. Både avfallsbilene og barna holdt pusten i spenning, og så på hvor glupske og sultne de var. Og når det som dukket opp etter harene, revene, reinsdyrene og rådyrene var et reinsdyr med et stort og mektig gevir, måtte Klara og Malvina smile. Det så ut til at alle skulle få oppfylt sine ønsker i dag.

SLUTT